

er nødvendigt, at denne store Sag bliver Genstand for en grundig Overvejelse i en dertil nedsat Kommission. Den ærede Minister har jo for nylig udtalt, at Folkekirken manglede Mæle, manglede Organisation for at kunne blive spurgt, men jeg vil gøre opmærksom paa, at vi have jo dog i mangfoldige Tilfælde, hvor vi have haft meget store og vigtige Samfundsreformer under Overvejelse, nedsat Kommissioner, uden at der i Forvejen forelaa nogen Organisation. Og jeg er overbevist om, at det, som det ogsaa er udtalt i den Pjece af Biskop Rørdam, som den højtærede Minister nylig har omtalt, ikke vil være vanskeligt for den højtærede Minister baade blandt Kirkens Embedsmænd og blandt Lægfolk at finde Folk, som vare i Stand til at tage det Arbejde op grundigt at undersøge denne Sag. Der er saa mange forskellige Forhold, som maa tages under Overvejelse og grundigt gennemgaaes, før man kan komme til at lægge den Grund, hvorpaa der skal bygges en virkelig Kirkeforfatning. Der er baade økonomiske og aandelige Spørgsmaal af meget stor Betydning, som jeg mener, man maa tage under Overvejelse, og der er mange forskellige Forhold, som gøre sig gældende, f. Eks. Forskellen mellem de store Menigheder herinde i Kjøbenhavn paa mange, mange Tusinde Mennesker og saa de smaa ude omkring i Landdistrikterne. Alt saadant mener jeg, at man maa tage Hensyn til og se at tage med ind under Overvejselen af denne store Sag.

Naar jeg derfor har stillet nogle enkelte Ændringer, er det ikke, fordi jeg mener, at Lovforslaget ved Vedtagelsen af disse Ændringer vil faa en saadan Skikkelse, at det fuldt ud vil kunne tilfredsstille de Fordringer, der maa stilles til det, men det er af den Grund, at saafremt vi skulle ind paa den Vej, som den højtærede Minister her har foreslaaet, nemlig til Indførelse af tvungne Menighedsraad, har jeg fundet det nødvendigt, at der blev sat nogle andre og klarere Bestemmelser ind i Lovforslaget end dem, som foreligge fra den højtærede Ministers Haand.

Den højtærede Ordfører udtalte i Gaar under Motiveringen af de af Udvalget stillede Ændringsforslag nogle almindelige Bemærkninger om Folkekirken og dens Betydning og navnlig om, hvad Folkekirken er. Han sagde da, at der blev gjort to modstridende Anskuelser gældende paa dette Omraade. Der var dem, som mente, at den danske Folkekirke var en ren og skær borgerlig Institution, og fra en anden

Side blev det hævdet, at Folkekirken var den sande, kristne Menighed. Han kunde ikke slutte sig til nogen af disse to Betragtninger, og jeg kan for saa vidt give ham Ret deri. Men jeg synes, at det kan man i hvert Fald være paa det rene med, at Folkekirken ikke er en blot og bar borgerlig Institution, thi saa vilde det være et meget uheldigt Udtryk, som Grundloven og dens Givere have brugt den Gang, det blev slaaet fast, hvad den danske Folkekirke var. Der staa jo udtrykkelig i Grundloven, at det er den evangelisk-lutherske Kirke, som er den danske Folkekirke. Det vil altsaa sige, at de, som høre til denne Folkekirke, det er de kristne, som slutte sig sammen om den Forkyndelse, den Udlæggelse, som Luther har givet af den evangeliske Lære, og de, som staa i Modstrid med denne Kirke eller med denne Bekendelse, som Luther har gjort gældende, kunne ikke og bør ikke rettelig betragtes som virkelige Medlemmer af Folkekirken, og de bør heller ikke have Ret til at komme til at repræsentere Folkekirken i dens Anliggender, baade de ydre og de indre. Og det maa jo ogsaa tydeligt fremgaa af andre af Grundlovens Bestemmelser, at det ikke er en borgerlig Institution, der menes med Folkekirken, thi der tales jo i Grundloven om de fra Folkekirken afvigende Trossamfund, altsaa de Samfund, som have en Tro om de kirkelige og kristelige Forhold, der er afvigende fra den, Luther har gjort sig til Talsmand for, og som det danske Folk for største Delen har sluttet sig til. Derved tydeliggøres det jo ogsaa, at der ved Folkekirken Medlemmer forstaas mere end en borgerlig Institution; derved menes ogsaa et Samfund af Kristne, som bekende sig, i hvert Fald i det ydre, til en bestemt Opfattelse, en bestemt Tro. Hvorvidt denne Tro virkelig er deres inderste Overbevisning, hvorvidt den er bleven, hvad man kalder levende for dem i allerhøjeste Grad eller i dybeste Betydning, er det jo ikke muligt for Mennesker at dømme om.

Men et maa jeg forlange, og det synes jeg, vi maatte være enige om, nemlig at de, som ville have Medbestemmesret i den danske Folkekirkes Anliggender, maa i hvert Fald vedkende sig at staa paa denne Trosbekendelse, saaledes som den er formet for os her i Landet. Og naar det maa gælde om dem, som skulle være med i Styrelsen af den danske Folkekirke, saa mener jeg, at det først og fremmest maa gælde for dem, som skulle staa i Spidsen for den, som skulle repræ-